

Francesc M. Rotger

Noviembre és el títol de una recent estrena del cinema espanyol, segon llargmetratge d'Achero Mañas, en principi ell mateix conegut com a actor i que visqué un debut espectacular amb la seva primera pel·lícula llarga com a realitzador, *El Bola*. En el nostre cas, ens interessa molt particularment perquè és una companyia de teatre de carrer (que es diu així: Noviembre) el col·lectiu protagonista, en la ficció, d'aquesta història. Casualment, *Noviembre* ha coincidit, a la darrera edició del Festival de Cinema de Donostia, amb una altra nova producció espanyola, *Los abajo firmantes*, de Joaquín Oristrell, en què també una companyia de teatre n'és protagonista. Una formació escènica que no necessita presentació (i no és un tòpic), Els Joglars, s'ha passat al cinema amb el seu *Buen viaje, excelencia*.

El teatre tampoc no deixa d'aproparar-nos espectacles relacionats, d'una o d'altra manera, amb això que diguem el setè art. Potser el cas més

evident ha estat la visita recent, a l'Auditori de Palma, d'*Arsénico por favor*, una nova posada en escena de la comèdia de Joseph Kesselring (*Arsenic and Old Lace*), en la qual es basà Frank Capra per a realitzar aquella pel·lícula, amb Cary Grant, que coneixem amb el títol en espanyol d'*Arsénico por compasión* i que és tot un clàssic del cinema nord-americà. Sembla que aquest *Arsénico por favor* suposa la seva primera experiència, als escenaris, tant per al seu director d'escena, Gonzalo Suárez, com per al seu actor protagonista, Jorge Sanz, ben coneguts per les seves feines cinematogràfiques. I crec que resulta evident que la qualitat artística de tot dos es troba molt per damunt d'aquest treball en comú, una mica fluix.

La vuitena Fira de Teatre de Manacor ha reunit, dins els seu programa, uns quants espectacles relacionats amb el cinema. Començant, per exemple, pel seu muntatge inaugural: un *Juli Cèsar* (encara que aquesta representació, malauradament, es va haver de suspendre per accident

d'un dels actors), peça de Shakespeare que, com gairebé totes les seves, s'ha traslladat a la pantalla (la versió més coneguda és sens dubte la de Joseph L. Mankiewicz, de 1953, amb Marlon Brando; encara que n'existeix almenys una altra, d' Stuart Burge, de 1970, amb Charlton Heston). *Al·lucine*, de la companyia de Vitòria Teatro Paraíso (¿és el mateix col·lectiu que fou conegut, al passat, com Eterno Paraíso?) i amb direcció de Toni Albà (*L'ombra, Brams...*), denota, ja des del seu mateix títol, la seva inspiració cinematogràfica. *Jugant a Rodgers* (pel compositor de *Sonrisas y lágrimas*), *Star Trip* (que no *Star Trek*), els *Cyranos* de producció mallorquina (José Ferrer, Gérard Depardieu i fins i tot Steve Martin han encarnat l'espatxí nassarrut al cinema) o l'eivissenca *Eixorca*, amb Pilar Costa (Pilar Tàvora ha adaptat al cinema no fa molt aquesta tragèdia de García Lorca), són alguns altres espectacles d'aquesta mostra amb qualche vinculació amb el cinema. ■

